

Arrest

**nr. 86 142 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 juni 2011 houdende de beëindiging van verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 3 april 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 april 2012 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat W. MOORS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaarde het Rijk te zijn binnengekomen op 8 april 2009 en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 18 juni 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 13 oktober 2009 bood verzoeker zich aan bij de ambtenaar van burgerlijke stand van de gemeente Nijlen om informatie in te winnen voor een huwelijk op 16 december 2009.

Op 8 december 2009 werd het beroep van verzoeker tegen de voormelde beslissing van 18 juni 2009 verworpen door de Raad bij arrest nr. 35 546.

Op 16 december 2009 huwde verzoeker met mevrouw M.S, van Belgische nationaliteit.

Op 30 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald in functie van zijn Belgische echtgenote.

Op 29 april 2010 werd een positief samenwoonstverslag opgesteld door de lokale politie.

Op 14 februari 2011 werd de politie opgeroepen teneinde tussen te komen in een echtelijke twist tussen verzoeker en zijn echtgenote.

Op 12 mei 2011 werd de samenwoonst van verzoeker en zijn echtgenote gecontroleerd. Enkel verzoeker werd aangetroffen. Hij verklaarde dat er geen samenwoonst meer was en dat de relatie beëindigd werd.

Op 9 juni 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 42^{quater}, §§ 1 en 4, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, van “een manifest gebrek aan waardering” en van het beginsel van goed bestuur volgens hetwelk het bestuur verplicht is te oordelen rekening houdend met alle elementen van het bestuur, waarmee gedoeld wordt op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst stelt verzoeker dat artikel 42^{quater}, § 1 van de vreemdelingenwet is geschonden doordat de bestreden beslissing niet werd genomen binnen de twee jaar van het verblijf van verzoeker in België. Verzoeker verduidelijkt dat hij sinds 8 april 2009 in België is ingeschreven en dus meer dan twee jaar voor de bestreden beslissing.

Oud artikel 42^{quater}, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn (...).”

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt begint de termijn van twee jaar niet te lopen vanaf het verblijf in België doch wel vanaf het verblijf in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Verzoeker diende pas een aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie op 30 december 2009. Aldus kan de termijn van twee jaar slechts ten vroegste beginnen te lopen vanaf deze datum en dient aldus te worden vastgesteld dat de beslissing wel degelijk binnen de termijn van twee jaar werd genomen.

Voorts stelt verzoeker dat hij meent dat er sprake is van een “bijzonder schrijnende situatie” in de zin van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet. Verzoeker verduidelijkt dat er op 14 februari 2011 aangifte werd gedaan wegens verbale en fysieke agressie van zijn echtgenote die gebruik maakte van een mes en hem hiermee verwondde ter hoogte van de keel. De politie kwam tussenbeide en kon erger geweld voorkomen en verzoeker kon vervolgens de echtelijke woning in veiligheid verlaten. Verzoeker benadrukt dat dit gewelddadig incident de onmiddellijke aanleiding vormde voor een feitelijke scheiding met zijn echtgenote. Verzoeker is van oordeel dat hij aldus verkeert in de door artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet beoogde situatie. Verzoeker stipt aan dat de verwerende partij hier nooit rekening mee heeft gehouden en zulks ook niet onderzocht heeft hoewel er

meldingsfiches werden opgemaakt door de lokale politie. Verder stelt verzoeker dat hij voltiids tewerkgesteld is en dus over voldoende middelen van bestaan beschikt om in zijn dagelijkse behoeften van levensonderhoud te kunnen voorzien.

Oud artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4° bedoelde geval niet van toepassing indien:

(...)

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

En voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de lokale politie op 14 februari 2011 werd opgeroepen teneinde tussen te komen in een echtelijke twist tussen verzoeker en zijn echtgenote. Er wordt in dit stuk geen gewag gemaakt van verwondingen met een mes. Onder het kopje bijzondere inlichtingen staat te lezen “medische verzorging is noodzakelijk: neen”. Bij zijn verzoekschrift brengt verzoeker nog een aantal meldingsfiches van de lokale politie bij waarin volgende gegevens genoteerd zijn: Huiselijke moeilijkheden/ gezinsconflict zonder slagen

“Op 14/02/2011 omstreeks 04.15 worden onze diensten ter plaatse gevraagd (...). Aldaar heeft de man des huizes contact opgenomen met onze diensten aangezien hij bedreigd wordt door zijn echtgenote. Ter plaatse worden wij te woord gestaan door beide partijen (...). Beide partijen zijn gehuwd, doch S. verdenkt haar echtgenoot ervan dat hij haar bedriegt aangezien hij meer niet thuis dan wel thuis is. Z. ontkent de feiten ten opzichte van zijn echtgenote. De discussie is hedenavond uitgelopen op een hoogoplopende ruzie, waarbij Z. bedreigd werd door zijn echtgenote.

(...)

Op 12/04/2012 ontvangen wij ten burele de genaamde Z. Betrokkene heeft met behulp van zijn raadsheer te kennen dat hij sinds onze tussenkomst en door de bedreigingen van zijn echtgenote niet meer teruggekeerd is naar zijn woonplaats. Het koppel is volgens verklaring van betrokkene feitelijk gescheiden sinds onze tussenkomst op 14/02/2011. Wij overhandigen betrokkene op vraag van zijn raadsheer huidige meldingsfiche evenals de aanvankelijke meldingsfiche”.

Uit voormelde gegevens blijkt dat er op 14/02/2011 een echtelijke twist heeft plaatsgevonden waarvoor een politietussenkomst gevraagd werd door verzoeker. In de meldingsfiches wordt wel melding gemaakt van bedreigingen door de echtgenote doch wordt niet nader gespecificeerd om welke bedreigingen het gaat (verbale of fysieke bedreigingen). Er wordt wel melding gemaakt van huiselijke moeilijkheden zonder slagen en tevens blijkt ook uit de voorliggende stukken dat er geen medische verzorging nodig was. Verzoekers verklaringen dat hij gewond werd aan de keel door zijn echtgenote kunnen geenszins afgeleid worden uit de voorliggende stukken. Artikel 398 van het Strafwetboek waarnaar verzoeker refereert (bestrafing voor opzettelijke slagen en verwondingen) is aldus niet van toepassing, aangezien er uitdrukkelijk wordt gesteld dat er geen slagen waren en dat er geen medische verzorging nodig was waaruit kan afgeleid worden dat er geen ernstige verwondingen waren. Een éénmalige hooglopende echtelijke twist stemt niet overeen met het in artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet beoogde doel. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn situatie valt onder de voormelde bepaling.

Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat er een verkeerde toepassing werd gemaakt van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet.

Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verweerder geen rekening zou hebben gehouden met alle elementen van het dossier of de stukken verkeerd zou hebben geïnterpreteerd. Van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is op dit punt geen sprake.

Wat de schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen betreft, dient te worden vastgesteld dat de beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de

bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek laat verzoeker na uiteen te zetten waaruit de schending van de aangevoerde wetsbepaling bestaat. Dit middelenonderdeel is onontvankelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU